

EXPUNERE DE MOTIVE

Istoria, recunoscută ca fiind cea mai umană dintre științe, a reprezentat, în cadrul tuturor programelor proprii unui învățământ modern în decursul veacului trecut, un obiect important de studiu, beneficiind în consecință de un statut deosebit, deopotrivă cu limba și literatura română, matematica și limbile străine. Respectivul statut a rezultat, desigur, atât din tradiția predării acestei discipline, cât și din frumusețea și utilitatea ei în procesul de formare și educație a tinerelor generații. Cu atât mai mult astăzi, într-o epocă predominant informațională, este recomandabil a nu fi neglijată formarea umanistă armonioasă a individului, chemat să răspundă provocărilor de orice fel ale viitorului. Cu adevărat se poate prevedea de pe acum, de la început de Mileniu, că Secolul al XXI-lea, dacă nu este în măsură să ofere tipul unui intelectual complet, atunci el nu va fi deloc! Reținem, în context, că înseși documentele adoptate în ultimul timp de către Consiliul Europei insistă asupra acestui aspect, ilustrativă fiind Recomandarea nr.1 283 din 1996 a prestigiosului for referitoare chiar la istorie și la învățarea istoriei în Europa. Este inadmisibilă situația prezentă ori cea preconizată ca studiului istoriei în învățământul preuniversitar să-i fie rezervat rolul de Cenușăreasă în programele școlare și în planurile de învățământ. Astfel, în mod surprinzător, acestea, extrem de parcimonioase în privința istoriei, au ajuns să rezerve disciplinei 1-2 ore săptămânal, nefiind – probabil – departe ziua în care se va ajunge la cota Zero. Adică *la nici o oră de istorie*, iar aceasta în România, țară care a dat civilizației universale pe A. D. Xenopol, N. Iorga sau Gh. I. Brătianu, polihistori de calibru. În prezent, în momentul integrării României în structurile euro-atlantice, când este nevoie de o instrucție completă și armonioasă a tineretului, nu putem oferi noii lumi tineri “săraci” sub raportul educativ-

informativ. Dimpotrivă, tineretul trebuie să-i însușească ample și temeinice cunoștințe de istoria națională și universală. Este evident că, în noile structuri euro-atlantice, numai un tânăr educat complet va fi în măsură să-și afle un loc corespunzător, reușind astfel să asigure în chip potrivit individualitatea națiunii din care provine în concertul națiunilor lumii, ceea ce va fi spre avantajul și progresul general al civilizației universale. O cunoaștere adecvată a istoriei și, cu atât mai mult, a Istoriei Românilor, este reclamată în plus atât de tendințele și curente ce se manifestă actualmente, unele deosebit de accentuate și de presante, de răstălmăcire și denaturare completă a trecutului, mai îndepărtat ori, mai cu seamă, mai recent, cât și de conștientizarea unei realități indubitabile: *Nimic temeinic nu se poate zidi pe un gol*. Deci fără cunoașterea trecutului. Se înțeleg, ca atare, asemenea situații dramatice ce pot surveni în condiția în care generația de mâine ar putea ajunge să nu mai cunoască originile și evoluția propriului popor, fapt care implică ignorarea obiectivelor de viitor.

Totodată, promovând acest Proiect de lege, menționăm că avem în vedere situația a mii de profesori de istorie din toată țara amenințați cu șomajul, ori ne gândim la soarta absolvenților facultăților de istorie din anii ce vin cărora trebuie să li se asigure normele de încadrare pentru a beneficia de un trai decent și corespunzător eforturilor și studiilor lor. Acest lucru este realizabil, atât prin planificarea unui număr potrivit de ore în planurile anuale și în programele de învățământ, cât și prin stabilirea unui statut echilibrat al disciplinei istoriei în învățământul preuniversitar. În acest scop, fără îndoială, includerea din nou a Istoriei Românilor în rândul disciplinelor obligatorii la examenele de bacalaureat poate contribui sensibil la atingerea scopului prezentului Proiect de lege.

În egală măsură, Proiectul de lege urmărește, pentru asigurarea calității și eficienței învățământului istoric, pentru evitarea oricăror tendințe prea-adesori eclecticice, subiective și chiar neștiințifice ori pentru evitarea supraîncărcării elevilor cu informații nesistematice și nedigerabile, un veritabil balast într-o epocă a informațiilor, organizarea periodică a unor concursuri

naționale pentru selectarea celor mai bune 5 titluri de manuale. Numai acestea ar urma să fie editate și difuzate anual în rețeaua școlară.

În final se mai are în vedere, pentru asigurarea continuității și stabilității în studiul istoriei în învățământ, ca programele de istorie să aibă o valabilitate de minimum 5 ani.

Drept pentru care, în sensul celor de mai sus, am inițiat prezenta propunere legislativă pe care o supunem Parlamentului spre dezbateră și adoptare.

Senator,

Prof. Ionel Alexandru

Senator,

Prof.univ.dr.Gheorghe Buzatu

